

que havíem editat, i, d'acord amb el pla exposat en elles, augmentàrem, perfeccionant-les, les excursions i sortides setmanals. Ja de bon principi volguérem treure de l'excursionisme aquella enutjosa rutina de l'«anar a fora» donant-li tot seguit un caire que agermanés l'esplai en la Naturalesa amb l'afició a estudiar-la i conèixer-la, que en definitiva resulten ésser els fruits més positius i profitosos que hom treu de la pràctica del nostre esport. Organitzàrem, per assolir aquest fi, un curset de «Tasques Excursionistes», les lliçons del qual anaven a càrrec dels socis Salvador Llobet i Alexandre Pinyol i eren de caràcter eminentment pràctic, a semblança dels que hom donava en entitats foranes. Hom hi estudià principalment les nocions indispensables de Geografia, Topografia, primeres cures en els accidents, i hi foren tractats altres temes ben suggestius i interessants que il·lustraren la nombrosa concurrència que s'hi va inscriure. Aquestes lliçons ens assenyalaren la pauta a seguir i ens indicaren la norma que ens feia falta, la qual, sense un precedent d'organització per part nostra, ens ha rendit sempre valuosos serveis.

En acabar el primer any, a més d'haver reïxit de les dificultats ja esmentades i ultra la celebració del curset indicat, havíem escoltat una conferència del senyor Joan Montllor, de Sabadell, sobre la «Delimitació del Vallès»; una altra del senyor Ramon Masriera, sobre «Feminisme», i una del senyor Marià Foyé, que parlà del «Vol a vela» i il·lustrà amb excel·lents projeccions la instructiva dissertació. En una excursió oficial de l'Entitat, uns socis trobaren, prop dels turons de Céllecs, un suposat dòlmen, que estava inconegut. Per a fixar la seva probable autenticitat, fou feta, a primers de 1930, una visita a aquell lloc, a la qual hi assistí el senyor Josep Colominas, del Servei d'Investigació Arqueològica de l'Institut d'Estudis Catalans. D'ella en resultà la inclusió en el catàleg de monuments prehistòrics del dòlmen que acabavem de descobrir. Està situat a la vessant vallesana d'aquella muntanya de la Serra de Marina, prop del camí que des de la carretera de La Roca a Sant Adrià, mena a Sant Bartomeu. Les excavacions que foren fetes en l'esmentada visita tingueren resultat infructuós.

Uns quants socis aficionats iniciaven també aleshores las col·leccions petrogràfica, mineralògica, paleontològica i numismàtica.

Amb una perspectiva tan prometedora, continuàrem en el segon any la tasca empresa. Tan aviat eren petits detalls en les excursions que es corregien, o defectes d'organització que es feien desaparèixer; poc a poc anavem polint la nostra associació, llevant-li imperfeccions. Començàrem a establir també un intens intercanvi amb les entitats germanes, que ens ha reportat sempre mutus beneficis. En desembre de 1929 i gener de 1930, ens dona un curset de «Geografia física i humana», l'eminent professor Pau Vila. Aquestes